

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv. Specvlvm
Ecclesiasticorvm, Ac Religiosorvm.**

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 3. Tertia etymologia nominis Clericus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47105](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47105)

Aug. Tract. 50. in Ioannem *monet exemplo Magdalenæ: Vnge pedes Iesu bene viuendo: Dominica sectare vestigia: capillis terge: si habes superflua da pauperibus, & Domini pedes tersisti. Capilli enim superflua corporis videntur. Habes quod agas de superfluis tuis. Tibi superflua sunt, sed Domini pedibus necessaria. Fortè in terra Domini pedes indigent.*

§. 3.

Tertia etymologia nominis Clericus.

Pf. 15. v. 5. 6. **P**ro quodam excessu mentis, ac lætitiæ victus Propheta exclamat. *Dominus pars hereditatis meæ, & calicis mei. Funes ceciderunt mihi in præclaris: etenim hereditas mea præclara est mihi.*

Ex humili rure, paupereque tecto in solymæ Regiam, diuitesque gazas euectus erat Dauid; non humana sorte; sed diuino consilio, & amabili prouidentia, de qua tamen non gaudet, non exultat, non sibi, suisque gratulatur: sed de hoc vno vel maximè, quod Dominus esset pars hereditatis suæ, portio calicis, præclari funes, à quibus immensa hereditas, non ea quæ mortalibus obuenire solet, quæ est exigui ruris, angusti que soli; non etiam ea quæ Genijs immortalibus, quæ est effusa Cœli vastitas, superum Regia, sedes beatorum: hæc enim omnia vt pusillo homini magna videri possint, ei certè magna videri non possunt, cui nota sit, & perspecta

Dei

Dei magnitudo, quæ quia Dauidi in oculis, in animo erat, de ea vna miris incessit gaudijs, & in memores auras emisit illud. *Dominus pars hereditatis meæ, & calicis mei*; merito dixit *calicis mei*; tum vt innueret sibi à Domino abundè prouideri de cibo, potuque, deque vitæ necessarijs, tum vt alluderet ad antiquum morem, quo portiones hereditatis in calicem mitti, & ex eo sorte extrahi solebant: quo spectant illa verba filij prodigi ad Parentem. *Da* Luc. 15. v. 12. *mibi portionem substantiæ quæ me contingit*; tum denique vt tacitus insinuaret æstum illum diuini amoris, à quo vocatus erat in eam Domini sortem, ac hereditatem.

Huius porrò supernæ beneficentiæ symbolum est calix, qui Cassiodoro interprete dicitur à calore, quod eo veteres calidam biberent: fuit ille calix omninò calidus, non musto, non mero æstuante; sed calore, sed luce, sed igne diuinæ munificentiae, à qua venit Dauid in Domini hereditatem, in partem beati calicis, & funes extendit in præclaris; vel vt Hieronymus vertit *in pulcherrimis*; vt Aquila *in venustis*; vt Chaldaeus *in dulcedine*; vt alij *in optimis*: antiquo rursum more, quo hereditas, omnisque terræ portio fune describebatur, isque fortunatus dicebatur, cui funes cecidissent in præclaris, cui amœna, fertilis, salubris regio obuénisset.

Atque hæc ad Dauidem & prisca sæcula specta-

20 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
re videntur: quod subiungam nostræ ætatis est, Or-
dinis nostri; cuius nomini appendi potest hæc epi-
graphie.

Dominus pars hereditatis meæ, & calicis mei, quod
facit ad laudem, ad dignitatem, ad maiestatem Cle-
ricalis ordinis, cui non terra, non maria, non æther,
non cœli spatia sunt hæreditas, sed Dominus.

Quærant alij, sibi que metiantur in terris am-
plissimas possessiones, scribant nomina sua in ter-
ris suis, hic se dicat Dominum à Monte, ille à valle
sibi nomen, famam que faciat, alius à Palude signari
se velit: Clerico hoc vnum pro nomine, pro hære-
ditate, pro titulo honoris inscribitur.

Dominus pars hereditatis meæ, & calicis mei. Ex-
currant alij in regiones externas, traijciant immen-
sa maria, nouos venentur orbes: Clerico plus satis
vnum illud. *Dominus pars hereditatis meæ, & cali-
cis mei.*

Frater
Paulus
Carratia
in mor.
Theo.

Religiosus olim è Dominicana familia virginis
Matris amantior in fronte operis sui palmam a cul-
pi, & erigi voluit, cui media insideret Deipara: sub-
iecta epigraphæ.

Ipsa mihi satis, si mihi satis.

Quod ille, Virgini, quod Matri indulgens ap-
pinxit amor, hoc Clerico veritas adijciat mutatâ
duntaxat voculâ.

Ipse mihi satis, si mihi satis.

Vadem

Vadem habeo ex eadem religiosa D. Dominici familia, Doctorem Angelicum, S. Thomam Aquinatem, quem omnes scholæ Theologorum loquuntur & pulpita: scripserat ille iussu Pontificis summi, cuius arbitrio, legeque viuebat, scripserat, inquam, opusculum pium de venerabili Sacramento, cumque accuratè elucubrasset, legendum exposuit, probandumque, non hominum calculis, aut sententijs, sed certiore diuinæ sapientiæ oraculo, ac suffragio Dei hominis, Christi Iesu, à quo has è cruce voces excepit.

Benè scripsisti de me Thoma, quam mercedem à me petis?

Liberae voces, opulentæ, aureæ, diuinæ: ad quas in puriore Christi schola, altioreque lyceò creatus Doctor.

Non aliam Domine, quam te ipsum.

Doctæ, piæ, magnificæ voces, dignæ cedro, dignæ quæ Clericorum omnium animis imprimantur. Legerat nimirum Angelicus Doctor, senseratque quid sibi esset nominis, & quæ vis, in vna Clerici vòcula, à qua fors Deus, & hæreditas de qua ex vero iactare potes illud.

Ipsè mihi satis, si mihi satis.